

Bestemming

Roderick Gordon &
Brian Williams

the house of books

Oorspronkelijke titel: Terminal
Oorspronkelijke uitgave: Chicken House
Copyright © 2013 Tekst Roderick Gordon en Chicken House
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Valérie Janssen
Vormgeving omslag: Studio Jan de Boer
Omslagillustratie: David Wyatt
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best
Illustratie binnenwerk: Kirill Barybin

ISBN 978 90 443 3827 0
ISBN e-book 978 90 443 4237 6
NUR 284
D/2013/8899/145

www.tunnelshetboek.nl
www.tunnelsthebook.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All character and place names used in this book, whether in their original or translated forms, are © Roderick Gordon or © Roderick Gordon/Brian Williams.

‘Dit is niet mijn ware land, ik leefde verbannen uit mijn
ware land, nu keer ik ernaar terug,
Ik ga terug naar de hemelse omgeving waar iedereen op
zijn beurt naartoe gaat.’

Salut au Monde! door Walt Whitman (1819-1892)

‘De waarheid is dat er slechts één grootse waardigheid
bestaat – liefde. Het verhaal van een liefde is niet belang-
rijk – wat belangrijk is, is dat men in staat is tot liefde.
Het is wellicht de enige glimp van de eeuwigheid die ons
is toegestaan.’

Helen Hayes, actrice (1900-1993)

Proloog

Het gevecht zou met de dood van een van hen eindigen. Handen sloten zich om polsen, de armen strakgespannen als metalen kabels, de spieren trillend van de zware inspanning.

Ze worstelden en vochten, man en Styx, en belaagden elkaar telkens opnieuw met een lemmet waarin het licht werd gereflecteerd van de zon ver boven hen, die steeds kleiner werd naarmate ze dieper vielen.

De Ruimer vloekte met naar achteren getrokken lippen en ontblote tanden in het Styx, maar Jiggs maakte geen enkel geluid.

Ze waren al in dit gevecht op leven en dood verwickeld vanaf het moment dat Jiggs de Ruimer met zich mee de leegte in had gesleurd. De Styx was zijn lange geweer al snel verloren, toen Jiggs het uit zijn handen had geschopt, maar had in een oogwenk zijn zeis getrokken. Van zo dichtbij had een wapen met een lemmet toch altijd de voorkeur.

Jiggs wist maar al te goed dat het zonder het voordeel van een verrassingsaanval niet gemakkelijk zou worden om de tweede Ruimer te doden. De eerste Ruimer had hij onverhoeds overvallen met een heel precies geplaatste uithaal van een

legermes dat zijn halsader doorsneed. De Ruimer was met een diepe rimpel op zijn voorhoofd gestorven, terwijl hij zich afvroeg hoe de magere, bebaarde man vanuit het niets had kunnen opduiken.

Nu nam Jiggs het in een macabere acrobatische voorstelling op tegen de tweede Styxsoldaat. Hun dodelijke doel hield hen als geketend bij elkaar, omdat geen van beiden de hand met het mes van de ander wilde loslaten, aangezien dat direct de dood zou betekenen. Dus ging de strijd verder en wisten de twee tegenstanders één ding zeker: ze hoefden geen hulp van kameraden of omgevingselementen te verwachten, omdat alleen zij tweeën en de suizende wind daar maar waren.

Lichamelijk waren ze aardig aan elkaar gewaagd: ze bezaten beiden de kracht en de getrainde spieren die voortkwamen uit jarenlange militaire dienst; Jiggs in de oerwouden op de wereld boven, waar hij naartoe was gestuurd voor soloverkenningstochten, en de Ruimer tijdens zijn lange tochten door het Onderdiep.

Toch kreeg de Ruimer langzaam maar zeker de overhand. Kennelijk kon hij putten uit een energiereserve die veel groter was dan die van een mens. Terwijl ze in trage spiralen door de lucht tolden en met elkaar vochten, wist hij met een schaarbeweging van zijn benen die van Jiggs tegen elkaar te klemmen. Zodra Jiggs gevangenzat in deze onwrikbare houdgreep duwde de Ruimer uit alle macht om druk uit te oefenen op de rug van zijn tegenstander. Jiggs voelde dat zijn ruggengraat onder grote spanning kwam te staan – hij wist niet hoeveel deze nog kon hebben.

De gevaarlijke, gekromde zeis kwam ook steeds dichterbij zijn hals.

De zon kwam steeds verder weg te staan en de schaduwen begonnen in elkaar over te lopen, maar opeens ving Jiggs

vanuit een ooghoek een flard kleur op. Omdat de leegte kegelvormig was, werd de kans dat ze tijdens hun val door de diepte de zijkanten zouden raken steeds groter en dat was precies wat Jiggs had gezien – hij had een glimp opgevangen van de onder een hoek van vijfenveertig graden schuin aflopende helling die bedekt werd door een laagje donkerbruine aanslag die dr. Burrows een paar maanden eerder als een soort natuurlijk bitumen had bestempeld.

Jiggs wist dat een botsing met de zijwand zijn redding kon betekenen – zoals het er nu voor stond, was hij aan de verliezende hand en moest hij een adempauze voor zichzelf zien te regelen. En snel ook.

Ze sloegen met een harde bons tegen de helling, buitelden in een warrige kluwen over elkaar heen verder naar beneden en zaten al snel onder het kleverige bitumen. Vanwege de afnemende zwaartekracht op dit niveau in de leegte vielen ze niet echt langs de helling omlaag, maar stuiterden ze eerder naar beneden op een manier als een kiezelsteen die door de stroom over de rivierbodem wordt meegesleept.

Bingo! dacht Jiggs bij zichzelf toen de Ruimer de greep op zijn benen kwijtraakte.

Ze bereikten nu een deel van de helling dat vol stond met onvolgroeide bomen, en de takken zwiepten in hun gezicht toen ze ertussendoor rolden en het gevecht werd steeds chaotischer in een uiterste poging de ander op afstand te houden.

Ze rolden van een talud en vlogen de lucht weer in.

Jiggs' verdediging wankelde even, alsof zijn armen het begaven. De Ruimer greep zijn kans. Hij draaide zijn bovenlichaam opzij en haalde met een machtige zwaai van zijn zeis uit naar Jiggs' hals.

Hoewel Jiggs de aanval wist te ontwijken, schampte de punt

van de zeis langs zijn sleutelbeen. Het wapen sneed door de stof van zijn legerjack, maar Jiggs had geluk, want de schouderband van zijn rugzak voorkwam dat het veel schade kon aanrichten aan het vlees eronder.

Omdat het de Ruimer als eerste was gelukt bloed te laten vloeien, meende hij dat het gevecht in zijn voordeel was gekanteld en haalde hij meteen uit voor een tweede klap in de hals van zijn tegenstander.

Precies waar Jiggs op had gehoopt.

Hij had de Ruimer zijn kleine overwinning gegund, omdat hij had gezien wat er snel dichterbij kwam.

Zoals de bedoeling van Jiggs was geweest, was de Ruimer zo afgeleid dat hij de reusachtige uitstekende rotsrichel niet had gezien waar ze elk moment tegenaan konden knallen nu ze weer richting de zijwand tolden.

Op het allerlaatste moment kromde Jiggs zijn lichaam om hun vlucht te sturen. Toen botsten ze tegen de rots.

Met een weergalmend gekraak ving de schedel van de Ruimer de klap volledig op. Zijn lichaam verslaptte – Jiggs reageerde meteen en ontnam de Ruimer zo ook maar de kleinste kans om te kunnen herstellen van de enorme klap.

Hij ramde zijn legermes in de borst van de Styx, pal onder het sleutelbeen.

Jiggs maakte zich los uit de greep van de levenloze Ruimer, maar had geen tijd om lang bij zijn overwinning stil te staan. Hij werd overheerst door slechts één gedachte; hij wist dat hij al heel diep onder de kernbom moest zijn die Drake en Sweeney aan de zijkant van de leegte hadden bevestigd en op afstand tot ontsteking kon worden gebracht. Hij wist ook dat hij zover mogelijk bij de bom vandaan moest zien te komen. Voordat hij ontplofte.

Jiggs voelde zich totaal niet schuldig, omdat hij nu alleen aan

zijn eigen hachje dacht. Hij kon niets doen voor Will en de anderen boven aan de rand van de porie – hij was te ver weg om hen te helpen.

Hij greep de stuwraket die in een zijvak van zijn legerrugzak zat, zette de hendel op volle vaart vooruit, mikte achter zich en vuurde. Er spoot een blauwe vlam uit de achterkant van het voortstuwingsapparaat en Jiggs vloog als een stuk vuurwerk weg.

Met de razende vaart waarmee hij reisde, had hij de leegte binnen een paar seconden achter zich gelaten en racete hij de reusachtige grot daarachter in, oneindig als de nachtelijke hemel. Hoewel ze nog altijd vele honderden kilometers bij hem vandaan waren, voerde de baan van zijn vlucht hem regelrecht naar de zwevende waterbollen waarachter ijle lichtjes flakkerden. Jiggs had deze lichtpuntjes ook al gezien tijdens het eerste deel van de reis naar de inwendige wereld en wist dat ze werden veroorzaakt door de triboluminescentie in de kristalgordel, waar stukken kristal met de omvang van een berg als een soort perpetuum mobile langs elkaar wreven. Dit veroorzaakte ook het donderende geraas dat zijn oren vulde. Op dat moment kon het Jiggs echter totaal niet schelen waar hij precies naartoe ging – hij moest gewoon buiten het bereik van de ontploffing zien te komen.

Met de stuwraket nog altijd op de hoogste stand zette hij zich schrap voor de explosie en telde hij de seconden af. Hij telde door tot hij een hele minuut had gehad, twee minuten, toen drie. Op dat punt aangekomen stopte hij met tellen, en hij vroeg zich af of Drake en de ene helft van de Rebecatweeling soms nog steeds als kemphanen tegenover elkaar stonden of dat ze, hoe onwaarschijnlijk dat ook klonk, een wapenstilstand waren overeengekomen. Misschien kwam er wel helemaal geen ontploffing.

Toen explodeerde de kernbom.

Het gebulder deed alle botten in zijn lijf trillen en hij zette zich schrap voor de eerste drukgolf van de bom van één kiloton – voor de schokgolf van het felle licht en de verzengende hitte. Hij wist heel goed dat hij er niet naar mocht kijken en zorgde ervoor dat hij zijn hoofd diep gebogen hield en zijn ogen werden afgeschermd door zijn arm. De warmte op zijn rug was zo intens dat hij serieus geloofde dat zijn legerrugzak en kleren weleens vlam konden vatten.

Hij had geen tijd om zich hier nog meer zorgen over te maken, want de drukgolf had hem bereikt. De muur van samengeperste lucht voelde aan alsof een reuzenhand hem had geslagen en wierp hem met zoveel vaart naar voren dat hij bijna geen adem kon halen. Het deed hem denken aan de eerste keer dat hij als kind in een achtbaan had gezeten; het gevoel dat hij met een duizelingwekkende vaart naar beneden viel was hetzelfde, alleen leek er aan deze rit geen eind te komen.

Terwijl hij voortraasde, waagde hij het zijn arm voor zijn gezicht weg te halen en ving een glimp op van de krachtige lichtbundels die vanuit de verste hoeken van de gigantische ruimte die zich voor hem uitstreckte werden teruggekaatst. Toen de hele ruimte oplichtte, bleek deze zo uitgestrekt en eindeloos dat hij er draaiërig van werd. De glinsterende watermassa's en reusachtige kristallen bollen waren in al hun glorie zichtbaar – zoals misschien nog nooit eerder was gebeurd op deze geheime plek diep binnen in de planeet.

Wat hij totaal niet logisch vond, was dat hij in het korte moment dat de sluier van de duisternis werd opgetild, zou hebben durven zweren dat de strook met kristallen bollen opmerkelijk recht was, in plaats van een zomaar door de natuur gevormd kunstwerk. Ook was er iets merkwaardigs aan de

hand met het gedeelte van de grotwand dat hij door de nevel in de verte had opgevangen – het leek wel of deze bedekt was met een rooster van lijnen of dikke ribbels.

‘Verman je!’ gromde hij tegen zichzelf. Er moest een rationele verklaring voor zijn – de patronen die hij had gezien, waren ongetwijfeld veroorzaakt door oververhitte luchtstromen. Of anders had de drukgolf van de explosie zijn zicht tijdelijk aangetast.

Het was dan ook een flinke knal geweest. Hij keek over zijn schouder en vond al snel de doffe rode gloed die het laagste punt markeerde. Waar voorheen de leegte zich had uitgestrekt, waren de rotsen nu samengesmolten tot één enorme klont gesteente die de route naar de inwendige wereld volledig blokkeerde, precies zoals Drake al had voorspeld.

‘Jezus!’ schreeuwde Jiggs en hij dook in elkaar toen een gloeiend heet stuk rots op nog geen drie meter bij hem vandaan langssuisde. Er volgden nog meer van dergelijke projectielen en hij begreep dat dit de fall-out van de ontploffing moest zijn, net een regen van miniatuurmeteoren. Het ergste spervuur was echter al bijna voorbij voordat het goed en wel was begonnen en hij was zo ver weg dat het geen echt gevaar vormde.

Hoewel er op deze plek geen ‘boven’ of ‘onder’ was, had Jiggs zijn superontwikkelde richtingsgevoel niet nodig om te weten dat de explosie hem volkomen de verkeerde kant had op gestuurd. Hij controleerde zijn positie ten opzicht van de kristalgordel. Als hij ook maar een schijn van kans wilde maken om zichzelf een weg naar de wereld buiten te navigeren, moest hij de opening zien te vinden van de tweede leegte, die Rokende Jean heette en die ze tijdens hun reis naar de inwendige wereld hadden gebruikt. Hij probeerde zijn baan met behulp van de stuwraket aan te passen, maar had zoveel

vaart dat zelfs een paar minuten met het voortstuwingsapparaat op volle kracht bijna geen verschil maakten.

Hij had echter geen keus en moest dit volhouden als hij ooit weer naar huis wilde komen, dus liet hij de raket aanstaan en vergeleek hij zijn positie intussen voortdurend met het nog altijd gloeiende laagste punt van de bodem.

Op dat moment zag hij iets merkwaardigs. In de verte laaide een strook groen licht op, die ook weer wegstierf. Jiggs vroeg zich af of zijn ogen hem soms weer in de steek lieten, maar een paar seconden later volgde er een tweede lichtstrook, ditmaal een gele.

‘Alarmpijlen?’ vroeg Jiggs zich hardop af.

Van het team hadden alleen Sweeney, Drake en hijzelf alarmpijlen met deze specifieke kleuren bij zich gehad. De groene pijl was een teken dat iedereen zich moest melden bij een vooraf afgesproken ontmoetingsplek, en de gele betekende dat de afzender hulp nodig had – een noodsignaal dus. Ze allebei tegelijk afschieten was totaal onlogisch.

Jiggs fronste zijn wenkbrauwen en overwoog even de mogelijkheid dat iets op het zwevende lijk van de Ruimer die hij had gedood vlam had gevat in de explosie.

Het was echter zeer onwaarschijnlijk dat dit dan juist die specifieke kleuren zou hebben gehad. Nee. Jiggs kwam al snel tot de slotsom dat het Drake, Sweeney of een van de anderen moest zijn geweest. Maar wie?

Hij wist ook dat de alarmpijlen moesten zijn afgegaan vanwege de intense hitte en dat het dus geen zin had om een antwoord te sturen. Degene die ze had afgevuurd, zat beslist in moeilijkheden.

Hij bedacht zich geen twee keer over wat hij moest doen.

‘We laten nooit iemand achter,’ mompelde Jiggs, terwijl hij zijn koers al aanpaste om zijn teamgenoot – of misschien

wel teamgenoten – te helpen. Er zat voldoende brandstof in de tank van zijn stuwraket voor een omweg, dus dat was geen probleem. Zijn grootste angst was dat hij zijn voortrazende doelwit zou missen en dat de vluchtbaan hem uiteindelijk naar de reusachtige zwevende waterbollen zou voeren of zelfs nog verder, naar de kristalgordel erachter. Tegen de oneindige zwarte achtergrond van de gigantische leegte, die alleen werd onderbroken door het flakkerende gedempte licht, kwam dit zo ongeveer overeen met het in de holst van de nacht zoeken naar een speld in een hooiberg.

Hij haalde zijn lichtversterkende lens tevoorschijn, zette deze op zijn hoofd en paste hem aan het lichtniveau van zijn omgeving aan. Hoewel Drake zijn best had gedaan hem over te halen om een van zijn eigen lenzen te nemen, had Jiggs gezworen bij zijn in de Sovjet-Unie gefabriceerde nachtkijker. De elektronica mocht dan primitief zijn in vergelijking met Drakes ontwerp, maar het ding had hem twee decennia lang bijgestaan in militaire dienst en hij wist hoe hij het provisorisch moest repareren wanneer het haperde.

Het enige wat Jiggs nu door zijn lens zag, waren stukken traag zwevend gesteente die door de ontploffing waren weggeslingerd. Ten slotte bespeurde hij iets wat er veelbelovend uitzag en hij volgde het voorwerp een paar seconden lang door zijn kijker. Het was veel verder weg dan hij had verwacht, maar toch stelde Jiggs zijn stuwraket zo in dat hij erop afkoerste en hij hoopte maar dat het niet weer een brok rondzwerfend gesteente was.

Jiggs manoeuvreerde zichzelf uiteindelijk in een parallelle baan en overbrugde de afstand met kleine stootjes van zijn voortstuwingsapparaat. Zodra hij door zijn lens iets meer kon onderscheiden, kreeg hij nieuwe hoop; hij zag een leger-rugzak en een stuwgeweer dat aan het uiteinde van een stuk

touw werd voortgesleept en vermoedde dat het iemand van zijn team was. Met een laatste versnelling kwam hij zo dichtbij dat hij de zwevende gedaante kon beetpakken. Hij greep de rugzak vast, die hier en daar nog nasmeulde, en draaide het lichaam naar zich toe.

‘Mijn God! Drake!’ schreeuwde hij.

Drake was echter niet alleen – er was nog iemand anders bij hem, ook al was deze tweede persoon zo zwaargewond dat die bijna onherkenbaar was.

Jiggs concentreerde zich in eerste instantie op Drake. Zelfs na een oppervlakkig onderzoek wist Jiggs al dat hij er heel slecht aan toe was. Delen van zijn camouflagekleding waren compleet verdwenen en het vlees eronder was zwartgeblakerd. Een deel van Drakes haar was weg, en zijn hoofd zat vanaf de kruin en langs één kant van zijn gezicht vol felrode blaren. Jiggs voelde in zijn hals naar een hartslag – en vond die, maar hij was erg zwak. Hij moest heel dicht in de buurt van de bom zijn geweest toen deze ontplofte, wat meteen ook verklaarde waarom hij zoveel vaart had gehad. Het hield waarschijnlijk eveneens in dat hij aan een flinke hoeveelheid straling was blootgesteld.

Daarna richtte Jiggs zijn aandacht op de tweede gedaante en hij draaide het hoofd om, zodat hij het gezicht kon zien.

Het was Rebecca Een.

Drake had blijkbaar dezelfde tactiek toegepast als Jiggs en haar met zich mee over de rand van de leegte gesleurd om haar onschadelijk te maken. Daarna had er een worsteling tussen hen plaatsgevonden, wat verklaarde waarom ze verwikkeld was geraakt in een stuk opgerold touw dat aan de zijkant van Drakes rugzak hing.

Jiggs deed geen moeite om haar hartslag te controleren. Haar lichaam was zo verkoold dat er geen twijfel mogelijk was dat

deze helft van de Reccatweeling dood was. ‘Ha! Ten onder gegaan aan je eigen ijdelheid!’ merkte hij op toen een deel van haar jas verpulverde onder zijn aanraking. ‘Dat krijg je er nou van als je zwart draagt tijdens een kernexplosie,’ voegde hij er zonder een greintje mededogen aan toe.

Hij had gelijk: de niet-reflecterende buitenkant van haar dofzwarte Styxjas had de enorme golf hitte en licht inderdaad bijzonder goed geabsorbeerd. Toen Jiggs probeerde haar arm uit het touw los te trekken, kraakte hij alsof hij van houtskool was. Zij was er van hen tweeën het slechtst afgekomen. Sterker nog, ze had hem vermoedelijk zelfs geholpen door het grootste deel van zijn lichaam af te schermen tijdens de explosie.

Jiggs onderzocht het lichaam van het meisje snel op nuttige zaken, maar afgezien van een paar voorwerpen in de zakken aan haar riem was het moeilijk te zeggen wat Rebecca was en wat haar tot as verbrande kleding. Alles was door de hitte samengeklonterd.

Jiggs wierp nog een korte blik op het tengere lijf van Rebecca Een. Voor iemand zo jong als zij had ze wel heel veel leed op haar geweten. ‘Jij verdient geen afscheidsrede,’ snauwde hij en hij gooide haar ruw het donker in.

Toen Jiggs nogmaals Drakes hartslag controleerde, hoorde hij dat Drake probeerde iets te zeggen, ook al was het nauwelijks meer dan gemompel. ‘Rustig aan, kerel. Houd vol,’ zei Jiggs geruststellend tegen hem, ook al moest hij schreeuwen om boven het lawaai van de kristalgordel uit te komen. Hij maakte de EHBO-kist los van zijn riem en viste er een injectiespuit met morfine uit. ‘Iets tegen de pijn,’ zei hij tegen Drake, terwijl hij de naald in het bovenbeen van de gewonde man drukte.

Pas op dat moment voelde Jiggs het vocht op zijn gezicht en

hij keek meteen alert op. Hij was er zo aan gewend geraakt om op hoge snelheid door de ruimte met verminderde zwaartekracht te suizen dat hij compleet was vergeten dat Drake en hij nog altijd in beweging waren.

‘Nee!’ kon Jiggs nog net uitroepen voordat ze pardoes tegen een grote bol water botsten. Hoewel Jiggs zo snel niet goed kon zien hoe groot het ding was, gokte hij op een doorsnede van zo’n zeven meter. Dat wilde zeggen: totdat zij het raakten.

Ze hadden zoveel vaart dat de waterbol in duizenden kleinere druppels uiteenspatte. Hierna kwamen ze nog meer zwevende megadruppels in allerlei soorten en maten tegen. Proestend vanwege het water dat hij had binnengekregen probeerde Jiggs tegelijkertijd Drakes gezicht af te schermen, de grootste druppels te ontwijken en zijn stuwraket, die zo kletsnat was geworden dat hij was uitgegaan, opnieuw op te starten.

Terwijl hij probeerde Drake te beschermen tegen een nieuwe plens water, schampten Jiggs’ voeten langs de buitenkant van een waterbol ter grootte van een huis – maar in plaats van uit elkaar te spatten trilde hij als een reusachtige geleipudding. ‘Ruimtesurfen!’ riep Jiggs uit toen het hem eindelijk lukte de stuwraket weer aan de praat te krijgen en hij zocht verwoed naar een plekje in de ruimte dat niet bezet was. Hij zocht een veilige locatie waar hij kon stilhouden om Drake de broodnodige eerste hulp te verlenen.

In een gedeelte met kleinere druppels ontdekte hij een hoekig, vertrouwd silhouet.

‘Wat is dat in vredesn...?’ brulde hij. Het drong nog niet echt tot hem door wat hij zag. Hij probeerde er met behulp van de stuwraket dichterbij te komen, maar schoot te ver door en moest zich een stukje laten terugzweven. Zodra hij Drake en

zichzelf er iets dichterbij had gestuurd, zag hij dat zijn eerste indruk klopte.

Het was een Short Sunderland – een vliegboot die al bijna vijftig jaar niet meer werd gebruikt door het leger en tegenwoordig vooral in luchtvaartmusea kon worden aangetroffen. Het was een flink vliegtuig, in staat om zo'n vierentwintig passagiers te vervoeren. Een van de vleugels was eraf gerukt en de cockpit was zwaar beschadigd, maar de rest van de romp zag er nog intact uit, op een paar gaten in het staartgedeelte na.

Jiggs kon zijn ogen haast niet geloven, maar moest toen denken aan de Russische onderzeeër in Rokende Jean en aan wat Drake hem had verteld over poriën die zich van tijd tot tijd aan de buitenkant van de aarde openen, en stuurde er voorzichtig naartoe. Kon een speling van het lot de reden zijn dat deze vliegboot naar beneden was gezogen? Gevangen in een wervelstorm die hem helemaal naar deze inwendige ruimte had gebracht?

Op de grotendeels nog witte romp zaten her en der wat roestplekken, vooral rond de klinknagels. Lange slierten van een of andere zwarte algensoort hadden zich in grote klusjes overal aan de buitenkant gehecht en wuifden als dunne zwarte haren in de luchtstroom.

Bij de grote drijver onder de overgebleven vleugel aangekomen zette Jiggs zich met een stevige trap van zijn benen af in de richting van een deur waarop 'nooduitgang' stond geschilderd. Hij trok aan de hendel, maar de deur bleef dicht, dus schoot hij met zijn pistool het slot en de scharnieren kapot. Na nog een ruk liet de deur in een wolk van roest los. Jiggs liet hem wegzweven en ging met Drake het vliegtuig in. Hoewel de ramen in dit gedeelte van het vliegtuig opmerkelijk genoeg niet gebroken waren, was alles aan de binnenkant

vochtig – de bekleding van de stoelen en de vloerbedekking waren bijna helemaal weggerot en bedekt met grijs slijm. Op een van de rijen ontdekte Jiggs twee skeletten. Ze hadden hun knokige armen om elkaar heen geslagen en aan de tegen elkaar leunende schedels te zien hadden ze op het fatale moment in een laatste omhelzing gezeten.

‘Ik zou precies hetzelfde hebben gedaan,’ bekende Jiggs hardop.

Hij had geen tijd om verder rond te kijken en legde Drake voorzichtig op de vloer neer en begon hem te verzorgen. Gewonden verzorgen in een gevechtssituatie was niets nieuws voor Jiggs. Hij verwijderde Drakes rugzak en maakte de stuw-raket los die aan zijn pols vastzat. Nadat hij Drakes ledematen had onderzocht, gevolgd door zijn romp, stuitte hij al snel op de verwonding aan zijn schouder.

‘Dat is geen brandwond. Dat is een kogelwond,’ mompelde hij binnensmonds; daarna bekeek hij de striemen op Drakes hoofd en de verkoalde stukken van zijn camouflagekleding, die waarschijnlijk heel voorzichtig moesten worden verwijderd om de verwondingen eronder te kunnen vaststellen. ‘Dat is waarschijnlijk het minst belangrijke van onze problemen.’ Hij keek om zich heen door de cabine en sprak zijn zorgen hardop uit. ‘Zwaar letsel door derdegraadsbrandwonden... grote kans op infectie vanwege de onhygiënische omgeving... en alleen maar mijn EHBO-kistje om mee te werken, tenzij hier nog medische spullen liggen.’ Hij rolde zijn mouwen op. ‘Hé ho, hé ho,’ fluisterde hij grimmig. ‘Je krijgt het niet cadeau.’

Als Drake ook maar enige kans wilde maken om het te redden, dan was hij in elk geval in goede handen. Jiggs had als soldaat enorm veel medische ervaring opgedaan. Op de plekken waar hij naartoe was gestuurd – meestal een of andere

uithoek van de wereld – was er vaak een beroep op zijn ervaring gedaan om zowel zichzelf als degenen om hem heen te redden.

Opeens merkte Jiggs dat zijn patiënt was opgehouden met ademen.

‘O nee, daar komt niets van in, kerel. Jij gaat echt niet dood.’ Hij boog zich voorover en paste mond-op-mondbeademing toe bij Drake. ‘Vandaag in elk geval niet,’ zei hij, terwijl hij op zijn borst stompde om zijn hart weer op gang te krijgen. ‘Niet zolang ik bij je ben.’

DEEL I

De nasleep

I

Kràààk!

Het schedeltje barstte open onder Wills schoen en het holle geluid echode door de verlaten Nieuw-Germaniaanse straat. Will had op weg naar de stoep niet gekeken waar hij liep en het piepkleine skelet dat languit in de goot lag totaal niet opgemerkt.

‘O... mijn... God,’ stootte Will ademloos uit en hij bleef stilstaan bij het skelet dat haast wel van een kind moest zijn geweest. Hoewel er maar heel weinig hersenweefsel in de schedel over was, vormden de lege omhulsels van insectenpoppen die naar buiten rolden een gruwelijke aanblik. Het klimaat in deze inwendige wereld, met de eeuwig brandende zon, was natuurlijk bijzonder gunstig voor de legers vraatzuchtige vliegen die in slechts een paar weken de menselijke skeletten hadden kaalgevreten. Acht weken om precies te zijn. Ze waren zo efficiënt te werk gegaan dat de stank van verrotting die eerder over de dode stad had gehangen nu bijna helemaal was verdwenen.

Overal waar Will keek, lagen door de zon gebleekte botten die vaak uit gekreukte kleren naar buiten staken. Omdat het virus ook bijna alle zoogdieren had gedood die normaal ge-

sproken de resten zouden hebben opgegeten, waren de lichamen blijven liggen op de plek waar ze waren neergevallen. Bijna alle zoogdieren, op de aasetende vogels na. Alle vogelsoorten waren door het virus gespaard en een stukje verderop zag Will twee dikke kraaien die vochten om iets wat naast een afgevalen hoed lag. Ze maakten pas aanstalten om weg te vliegen toen hij al bijna bij ze was.

‘Wegwezen!’ schreeuwde hij en hij schopte met zijn voet naar ze. Klapwiekend met hun vettige zwarte vleugels en onder een afstotelijk gekrijs stegen ze schoorvoetend op.

Nu pas zag Will waar de kraaien om hadden gevochten. Op het asfalt lag een menselijke oogbal die zo uitgedroogd en verkleurd was dat het net een rottende pruim leek.

Hij bleef als verstijfd naar de oogbal staren, die beschuldigend terugstaarde, met aan de achterkant een rafelige oogzenuw die zich als een staart uitstreckte alsof het een of andere nieuwe diersoort was.

‘Dit hoort gewoon niet,’ fluisterde Will, plotseling overweldigd door alle sporen van de dood om hem heen. Duizenden mensen hadden hun huis verlaten om zich hier in het centrum van de stad te verzamelen, waar ze aan het virus waren bezweken. Ze hadden ongetwijfeld vurig gehoopt dat hun regering iets zou doen om hen te redden van de ziekte die al binnen vierentwintig uur tot de dood kon leiden.

‘Zeg, slaapkop, wat is er?’ riep Elliott. Toen ze merkte dat Will niet achter haar aan het grote warenhuis was binnen gegaan waarnaar ze op weg waren geweest, dook ze op achter het gebroken glas van een van de deuren.

‘Dit hebben wij gedaan,’ kon hij nog net uitbrengen. ‘Dit is allemaal onze schuld.’

‘Het is nooit onze bedoeling geweest dat het zover zou komen,’ zei Elliott, terwijl ze de dode lichamen bekeek.

Natuurlijk wist Will best dat Elliott gelijk had; Sweeney had waarschijnlijk per ongeluk het reageerbuisje kapotgemaakt dat Drake hem had gegeven. Het was nooit de bedoeling geweest om het dodelijke virus echt vrij te laten. Toch voelde Will zich hierdoor niet beter.

Elliott haalde haar schouders op. ‘Ze waren toch al ten dode opgeschreven. De meesten van hen waren Donkerbelicht. Vroeg of laat zouden ze zijn geëindigd als gastheer of voedsel voor de Fase.’ Ze zweeg even. ‘Misschien is het wel beter zo, Will. Misschien hebben we hun wel een dienst bewezen.’ Hij liep hoofdschuddend naar haar toe. ‘Dat is moeilijk te geloven.’

Zodra ze in het warenhuis waren, bleef Will even staan om naar een fontein te kijken – een grote bronzen dolfijn in het midden van een ronde vijver die in de marmeren vloer was verzonken. Hoewel er al heel lang geen water meer uit de bek van de dolfijn spoot, getuigde zowel de fontein als de geboude marmeren vloer van een ongelooflijke weelde uit een lang vervlogen tijdperk uit de wereld aan de buitenkant van de aarde.

‘Dit was vast een mooie winkel,’ zei Will.

‘Dat dachten deze mensen hier kennelijk ook,’ zei Elliott instemmend. Ze liep al weg, maar Will bleef nog even staan en keek om zich heen naar de lichamen op de vloer, sommige nog altijd met volgepropte tassen in hun skeletachtige armen geklemd.

‘Ze wisten ongetwijfeld dat het er slecht voor stond, maar toch pakten ze wat ze pakken konden,’ merkte hij op, terwijl hij met de loop van zijn stengun in een van de tassen porde waar duur uitziende lippenstiften en potten gezichtscreme uit rolden. Hij lachte, maar het klonk hol. ‘Ze pikten zelfs make-up!’

‘Kom eens hier. Dit moet je echt zien!’ riep Elliott en haar stem weergalmde door het enorme warenhuis.

‘Wauw,’ zei Will. Aan de andere kant van de hal stond een indrukwekkend standbeeld en aan beide zijden daarvan voerde een trap naar de eerste verdieping van het warenhuis. Het beeld, dat ruim zeventien meter hoog was, stelde een vrouw in een toga voor die trots een hoorn des overvloeds vol fruit vasthield.

De reden dat Will echter plotseling bleef staan, was de enorme koepel van rookglas die als dak van de hal diende. Hij boog verwonderd zijn hoofd achterover om alles te kunnen zien. Nu er niemand meer was om hem schoon te houden, had er zich langs de rand van de koepel door de wind gruis opgehoopt dat naar het glas oprukte, maar toch was het effect nog steeds adembenemend.

Will liet zijn blik van de koepel naar beneden glijden en nam onderweg alle verdiepingen in zich op, waar hij nog net de verschillende voorwerpen kon onderscheiden die daar stonden uitgestald.

‘Deze tent is megagroot – net Harrods of zoiets. Waar zullen we beginnen?’ vroeg hij. Hij liep naar een toonbank en veegde de stoflaag van de bovenkant om de verzameling meerschuimpijpen te bekijken die op gerimpeld fluweel lag uitgestald. Toen leunde hij over de toonbank om de vitrinekasten erachter beter te kunnen zien. De glazen deurtjes waren er afgerukt en er lagen allerlei sigarettenmerken in waarvan hij nog nooit had geoord. ‘Lande Mokri Superb, Sulima,’ las hij op, terwijl hij zijn blik over de rij ouderwetse pakjes liet glijden. ‘Joltams, Pyramid.’ Toen zag hij dat er een lichaam tegen de onderste rand van de vitrinekast geleund lag, gekleed in een krijstreeppak, met een pakje nog altijd stevig in zijn uitgedroogde had geklemd. ‘Foei toch!’ zei Will zwaaiend

met zijn vinger. ‘Je kunt doodgaan aan die dingen, hoor,’ zei hij waarschuwend tegen het lijk.

‘We kunnen hier alles vinden wat we nodig hebben,’ riep Elliott bij een andere toonbank waar ze al twee paraplu’s had gepakt – een voorwerp dat van levensbelang was in deze wereld waar het weer slechts twee nadelen had: oogverblindende zonneschijn of hevige stortbuien die zonder waarschuwing omlaag plensden. ‘Will, wat zou hierachter zitten?’ vroeg ze wijzend naar een rij deuren aan de zijkant van de hal met bordjes erboven waarop *LEBENSMITTELABTEILUNG* stond geschreven.

‘Er is maar één manier om daarachter te komen,’ antwoordde hij, terwijl hij op de dichtstbijzijnde dubbele deuren afstevende en ze openduwde.

Als de stank van rottend eten al niet walgelijk genoeg was, zou de wervelwind van vliegen die de binnenkomst van Will en Elliott veroorzaakte de meeste mensen er wel van hebben weerhouden om naar binnen te gaan. Dat gold echter niet voor Elliott.

‘Er zal toch wel iets zijn wat we kunnen meenemen?’ vroeg ze, ook al zaten de vliegen werkelijk overal op deze voedselafdeling.

Toen Will de krioelende bromvliegen bij zijn gezicht wegwuifde, ving hij een glimp op van de verschillende toonbanken waar vroeger kaas, vlees en ander voedsel werden verkocht, maar hun eens gekoelde waren vormden nu één grote bedorven massa die wemelde van de maden. De ooit smetteloze, wit betegelde vloer was nu niet alleen besmeurd met vuil, maar ook bezaaid met de stoffelijke overschotten van dode ratten. Blijkbaar hadden ze gedacht dat ze in de zevende hemel waren beland, totdat het virus korte metten met ze maakte.

‘Mijn God, laten we maken dat we hier wegkomen!’ gilte Will, terwijl hij wild naar de vliegen mepte.

‘Daar staan anders wel blikken met eten...’ riep Elliott wijzend, maar toen vloog een vlieg zo haar mond in.

‘Echt niet. We halen onze voorraad wel ergens anders vandaan,’ drong Will aan, en Elliott en hij strompelden terug door de deuren, die achter hen dichtvielen en hen afschermden van de stank en insecten. Afgezien dan van die ene die achter in Elliotts keel zat.

‘Vlieg,’ hijgde ze piepend en ze wees naar haar mond. Ze hoestte en produceerde het geluid van een kat die probeert een haarbal uit te spugen.

Ze zag er zo komisch uit dat Will begon te grinniken. ‘Is het lekker?’ vroeg hij. Toen kon hij zich niet langer inhouden en klapte dubbel van het lachen. Elliott, die een knalrood gezicht had van het hoesten, zag er totaal de lol niet van in.

‘Het is niet grappig, engerd,’ wist ze nog net tussen haar gehoest door uit te brengen. Toen hapte ze luidruchtig naar adem en trok een vies gezicht. ‘Jakkas. Volgens mij heb ik hem doorgeslikt.’

‘Nou, je zei toch zelf dat we meer vlees moesten eten?’ grapte Will.

Ze lachte ook, maar begon meteen weer te hoesten en haalde met de kolf van haar lange geweer naar hem uit, zodat hij achteruitdeinsde en net deed alsof hij doodsbang was voor haar.

‘Zeg, mevrouw de spin, doe daar alsjeblieft een beetje voorzichtig mee, ja!’ gilte hij, terwijl hij nog een stap opzij deed en haar geweer maar net wist te ontwijken.

Will beseftte meteen wat hij had gezegd. Nadat ze bij de rand van de porie in de val waren gelopen, hadden ze de domme pech gehad om Vane, een van de Styxvrouwen, tegen het lijf te lopen.

Hoewel zelfs de Styx dit niet hadden zien aankomen, had de inwendige wereld Vane nieuwe energie gegeven en haar in staat gesteld de Fase te herstarten. Dat was echter niet het enige; door die nieuwe energie lukte het haar ook ontelbaar grote aantallen nieuwe larven van de Styxkrijgers voort te brengen. Als gevolg daarvan was Vane steeds meer gaan lijken op een afzichtelijk, opgezwollen spinachtig wezen. Gezien Elliotts afkomst was het dan ook niet verwonderlijk dat ze bijzonder gevoelig reageerde wanneer dit onderwerp ter sprake kwam, zo erg zelfs dat Will en zij het er maar zelden over hadden.

Elliott stond doodstil met haar geweer nog steeds in de aanslag en een onbeweeglijk gezicht. ‘Wat zei je daar?’ zei ze dreigend.

‘Ik... ik... dat... dat kwam er helemaal verkeerd uit,’ stamelde Will. Hij deed haastig een stap naar achteren, want Elliotts ogen spuwden vuur.

‘Mevrouw de spin?’ gromde ze. ‘Omdat ik nou toevallig Styxbloed in mijn aderen heb, wil dat nog niet zeggen dat ik opeens ook in zo’n monster verander.’

‘Dat weet ik. Het spijt me,’ zei Will.

Elliott glimlachte. ‘Geintje!’

Hoewel hij enorm opgelucht was, omdat hij haar niet echt kwaad had gemaakt, draaide de jongen zich toch op zijn hakken om en ging ervandoor.

Elliott hield een arm voor haar gezicht en bewoog hem heen en weer in nabootsing van een van de legboren die uit Vanes mond had gebungeld. ‘Waar denk jij dat je naartoe gaat, lekker sappig mensje?’ riep ze naar Will. Ze zette proestend van het lachen de achtervolging in en Will slalomde eveneens lachend tussen de toonbanken door in de richting van de trappen achter in de hal.

Ze renden samen een tijdje schreeuwend en joelend rond, de enige twee levende mensen in het ooit drukbezochte warenhuis dat nu nog slechts gevuld was met de dromen van de dode stadsbewoners.

Op de verdieping boven aan de eerste trap hielden ze grinnikend stil om te kijken wat er allemaal om hen heen te zien was. ‘Daar zie ik kleren,’ zei Will met een keurende blik op de paspoppen, die voor het merendeel omver waren gelopen door plunderaars. ‘Wil je soms een nieuwe jurk hebben?’

‘Deze keer niet,’ antwoordde Elliott, die druk bezig was de wegwijzer naar de verschillende afdelingen op de muur te ontcijferen. ‘Alleen het hoognodige. Een paar nieuwe lakens en handdoeken zou een mooi begin zijn.’

‘Lekker saai,’ mompelde Will binnensmonds, maar hij liep toch achter Elliott aan toen ze de trap naar de tweede verdieping op klom.

‘Dit ziet er goed uit,’ merkte het meisje op.

‘Ja. Huishoudspulletjes,’ zei Will met een stem die als hij het zich goed herinnerde aardig in de buurt kwam van die van zijn tante Jean.

Ze gingen op onderzoek uit in de verschillende gangpaden, slenterden langs banken en leunstoelen die waren bekleed met bij elkaar passende stoffen en opgesteld stonden rond tafels waarop vazen met verlepte bloemen stonden.

Elliott zag dat in een van de hoeken aan de andere kant van de verdieping een flinke hoeveelheid Perzische kleden op stapels waren neergelegd of aan muren opgehangen als een of andere oosterse bazaar.

‘Kussens,’ zei Will wijzend naar een andere hoek. ‘Volgens mij moeten we daar zijn.’

Toen Elliott zich omdraaide om te kijken, viel haar blik op enkele eetkamermeubels.

‘Will,’ waarschuwde ze hem met een stem die amper boven gefluister uitkwam en ze hief haar geweer op naar haar schouder.

Ze slopen voorzichtig op de gedaanten af die kaarsrecht rondom een met een laag stof bedekte tafel zaten. Ze waren met hun vieren, gekleed in zandkleurige legerkleding, met hun lange geweer op schoot. Voor ieder van hen stond een teer theekopje van fraai porselein op tafel.

‘Ruimers,’ zei Elliott.

‘Dode Ruimers,’ voegde Will eraan toe, maar hij kon zich er bijna niet toe zetten naar hun gezichten te kijken; hun met littekens bedekte huid was zo uitgedroogd en zat zo strakgespannen dat die wel van oeroud, verbrijzeld ivoor leek te zijn gemaakt. ‘Waarom zouden ze nu juist hiernaartoe zijn gekomen om dood te gaan?’ vroeg Will.

Elliott haalde haar schouders op. ‘Misschien waren ze aan het patrouilleren toen het virus om zich heen greep? Misschien werden ze erdoor overvallen?’

‘Kan wel zijn, maar moet je hen nou eens zien,’ zei Will. ‘Een theekransje van Ruimers? Dat is toch raar?’

Zelfs tijdens de laatste minuten van hun leven waren ze heel beheerst gebleven, hadden ze een plek uitgekozen om samen voor het laatst adem te halen, water uit een veldfles met elkaar gedeeld en deze uit theekopjes opgedronken. Hun ogen waren dicht en aan de buitenkant was er bijna niets wat erop wees dat ze door vliegen waren belaagd. Misschien waren de insecten wel net zo onwillig als Will om dichterbij te komen.

‘Laten we hun geweren en reservemunitie meenemen,’ stelde Elliott voor met een belangstellende blik op hun riem.

‘Een andere keer graag,’ reageerde Will. ‘Het is tenslotte niet alsof ze ergens naartoe gaan.’

Elliott liet zich echter door niets of niemand tegenhouden, maar liep naar de eerste van de Ruimers toe en doorzocht zijn zakken. 'Wees toch niet zo'n watje, Will,' zei ze.

'Deze opnamen zijn gemaakt door een voormalig lid van het D-bataljon dat net buiten de stad woont,' zei Parry en hij keerde zich om naar de flakkerende beelden die werden geprojecteerd op de afbladderende witte verf op de muur naast hem. De donkere kelder met het gewelfde plafond zat stampvol soldaten van het 22e Special Air Service Regiment. 'Het is de eerste filmopname die we te pakken hebben kunnen krijgen van de Armagi in actie.'

Parry deed een stapje opzij, zodat alle aanwezigen het tafereel in de buitenwijken van de stad goed konden zien. 'Dit heeft het afgelopen weekend plaatsgevonden in Kent. Het begint allemaal met de branden die langs de buitenste rand uitbreken,' zei Parry, terwijl de camera wild van het ene brandende gebouw naar het volgende vloog. 'Die zijn waarschijnlijk aangestoken door een verkenningsgroep Ruimers om alle mensen uit de gebouwen te jagen en hen in het centrum van de stad bij elkaar te drijven... klaar voor de tweede fase.' Er verstreken een paar seconden waarin de camera de achterelkaar uitbrekende branden bleef volgen.

'Wat krijgen we nu te zien?' vroeg iemand.

'Kijk maar naar de lucht boven de stad,' antwoordde Parry.

De cameraman had een beetje laat in de gaten gekregen wat er gebeurde. Je moest ook wel heel goed kijken, want in het afnemende licht van de schemering waren de talloze gedaanten die naar het hart van het stadje vlogen niet gemakkelijk te onderscheiden. De gevleugelde wezens die met een ongelooflijke snelheid uit de lucht omlaag kwamen zoeven, waren bijna doorzichtig.

‘Dat zijn Armagi,’ zei Parry. ‘Honderden.’

Er steeg gemompel op uit de groep en iemand riep: ‘Alle-machtig!’

‘Waarom hebben de Styx eigenlijk deze locatie uitgekozen om aan te vallen? Wat voor strategische waarde had de plek voor hen?’ vroeg iemand helemaal achter in de kelder.

Parry keek de mannen aan. ‘Het lijkt geen enkele twijfel dat het stadje een zorgvuldig geselecteerd doelwit was – de elektriciteitscentrale van Medway, die een groot deel van Kent van stroom voorziet, ligt even ten noorden ervan. Vanwege die korte afstand tussen de elektriciteitscentrale en het stadje moesten ze beide doelwitten tegelijkertijd treffen als ze het goed wilden doen en elke vorm van verzet de kop indrukken.’ Als om Parry’s woorden te benadrukken volgde er op dat moment een enorme lichtflits die de stadsgebouwen een fractie van een seconde in scherp contrast aftekende. ‘Dat is het einde van de elektriciteitscentrale,’ zei Parry. ‘Zoals jullie weten, was dit beslist geen opzichzelfstaand incident. We hebben ontelbaar veel meldingen binnengekregen dat de Styx zich systematisch door de graafschappen rond Londen heen werken in de richting van de hoofdstad, en de belangrijkste nutsbedrijven en communicatiecentra uitschakelen – alles wat de infrastructuur van ons land kan verlammen.’

‘Wij moeten dus op zoek naar een mogelijk doelwit en daar wachten tot ze zich laten zien,’ stelde een soldaat voor. ‘Dan knallen wij die sukkels af als bewegende schietschijven zodra ze proberen te landen.’

‘En hakken we ze aan mootjes,’ joelde een van zijn kameraden.

‘Leuk idee,’ zei Parry. Toen haalde hij diep adem. ‘Luister, ik weet dat jullie allemaal denken dat jullie de taaiste rakkers zijn die er ooit op aarde hebben rondgelopen.’ Een paar man-

nen grinnikten en Parry ging verder: 'Jullie moeten deze organismen echter niet onderschatten – ze zijn voortgebracht door de taaiste, wreedste moeder die we ons maar kunnen voorstellen. Dit is ze...'

De camera zoomde trillend in op een punt buiten de stad waar een kleine groep gedaanten de aanval gadesloeg. 'Dat zijn Ruimers, maar concentreer jullie op degene die in het midden staat.' Parry boog zich naar voren, zodat de schaduw van zijn uitgestoken hand op twee specifieke gedaanten viel. 'De langste van de twee is waarschijnlijk een van de twee Styxvrouwen die tijdens onze aanval op de fabrieksloods zijn ontkomen. Ik wacht nog op bericht van mijn zoon of het hem gelukt is de tweede te doden; en bovendien weten we niet of er nog meer zijn geproduceerd.'

De camera zoomde nog wat verder in en het silhouet van de Styxvrouw met haar insectenpoten die boven haar schouders uitstaken, stond nu scherp afgetekend tegen de vlammen. 'Dat is dus het grote opperinsect?' vroeg iemand in het publiek toen de camera op haar gericht bleef.

'Ja. We weten van Eddie dat haar Bovengronderse naam Hermione is,' antwoordde Parry. Toen wees hij naar de kleinere gedaante naast haar. 'Dat daar bij Hermione is de ene helft van de Rebeccatweeling. Samen vormen zij de top van de Styxhiërarchie. Als we wisten hoe we dat duivelse stel onschadelijk konden maken, kwam er misschien een eind aan deze oorlog en konden we allemaal weer naar huis.'

Parry's woorden bleven even in de lucht hangen, terwijl de mannen allemaal aan hun gezin dachten met wie ze al wekenlang geen contact hadden gehad. Parry had hun verboden contact op te nemen met iemand in de buitenwereld. Hij had hun duidelijk gemaakt dat dit noodzakelijk was om de eenheid zonder inmenging van de Styx te kunnen laten opereren.

De muur naast Parry kleurde even donker, maar lichtte vervolgens zo fel op dat het gezicht van alle mannen in de kelder erdoor werd verlicht. ‘Dit is de ochtend erna,’ zei Parry zacht. ‘Jullie kunnen de gevolgen zelf zien.’ Het beeld zwaaide heen en weer met elke stap die de ex-soldaat zette toen hij door de inmiddels verlaten stad liep om de nasleep van de aanval vast te leggen. In het rauwe licht van de vroege ochtend zag je de lijken liggen op de plek waar ze buiten bij de gebouwen waren neergevallen; maar weinigen waren aan het vuur ontsnapt.

‘Begrijp me goed,’ zei Parry. ‘Het is oorlog, een oorlog op ons grondgebied en een oorlog die we zullen verliezen, tenzij we kunnen achterhalen wat de zwakke plekken van de Armagi zijn.’

‘Kunt u iets meer vertellen over hun troepeninzet of slagkracht?’ vroeg een soldaat.

‘Afgaand op waarnemingen denken we dat ze in tweetallen jagen, door de lucht of over land. En het is zeer waarschijnlijk dat ze een uiterst goed ontwikkeld gehoor hebben – aan gezien ze als motten naar een vlam worden aangetrokken door het geluid van motoren of schoten van vuurwapens. Dat is ook de reden dat geluidsdempers op alle wapens inmiddels aan de orde van de dag zijn.’

De pieper aan Parry’s riem trilde en hij hief hem snel op om het bericht te lezen. Kennelijk kreeg hij nu haast en hij zei: ‘Ik hoop jullie spoedig meer te kunnen vertellen over hun fysiologie, heren. Als jullie me nu willen verontschuldigen, de kapitein zal de briefing afronden en vragen beantwoorden.’ Terwijl beelden van de verwoeste elektriciteitscentrale over de muur flitsten, liep Parry via de zijkant van de kelder weg, waarbij hij zich langs de rijen zittende soldaten moest wurmen die, gemeten naar normale maatstaven, bijzonder inge-

togen waren. In tegenstelling tot de briefings in het gewone leger waren die van de SAS over het algemeen vrij informeel en deden alle rangen mee, vaak met wat oneerbiedige plagerijtjes om de sfeer luchtig te houden. De ernst van de situatie had echter zelfs deze uiterst ervaren, goed getrainde elite-eenheid van het Britse leger geschokt.

Parry had haast, dus beklom hij de trap naar de begane grond ondanks zijn kreupele been met twee treden tegelijk en verliet hij hollend het laaggelegen gebouw. Pal ertegenover stonden helikopters, verborgen onder camouflagenetten. Hij sloeg rechts af en liep het pad op dat dwars over het midden van het terrein voerde. Men had besloten om het 22e SAS Regiment in drie eenheden op te delen, die elk onafhankelijk van elkaar opereerden vanaf een geheime locatie. Op deze manier zouden er altijd troepen beschikbaar blijven als het regiment werd aangetast door Donkerbelichte mannen of de Styx één eenheid opspoorden.

Vanwege zijn kennis over de Styx was het logisch geweest dat Parry het commando over een van die nieuwe divisies had gekregen. Hij had deze zelden gebruikte barakken, diep weggestopt op het platteland van Herefordshire, zelf uitgekozen als locatie voor zijn divisie. Terwijl hij haastig verder liep, had hij geen tijd om te genieten van de glooiende heuvels die overal om hem heen lagen, hooguit stond hij zichzelf een korte blik toe in de richting van de hoofdbarakken van de SAS in Credenhill, dat een kilometer of tien verderop lag, en hij vroeg zich af of de Styx de aanval op hen al hadden ingezet. Als dat zo was, zouden ze zwaar teleurgesteld worden, want de locatie werd slechts bemand door een klein team dat instructies had gekregen om bij het eerste teken van moeilijkheden de hele tent op te blazen.

Hij liep op een holletje verder over het pad dat over het mid-

den van het terrein voerde, langs de kantine, de schietbaan en munitieopslag, tot hij aankwam bij een onopvallend ogend gebouw zonder ramen.

Een soldaat stond op wacht bij de ingang. ‘Gezichtsscan, commandant,’ zei de man, terwijl hij een stap naar voren deed. Hij hield een Zuiveraar voor Parry’s gezicht en richtte de paarse lichtstraal op zijn ogen. De soldaat verstond zijn vak en bekeek Parry onderzoekend op signalen dat hij Donkerbelicht was.

‘Ben ik geslaagd?’ spoorde Parry, die snel naar binnen wilde, hem aan.

‘Jazeker, commandant, met vlag en wimpel,’ zei de soldaat. Hij haalde een pasje door de gleuf naast de deur, die met een doffe dreun opening om Parry binnen te laten.

Afgezien van het feit dat deze oude barakken al tientallen jaren geleden buiten gebruik waren en grotendeels in de vergetelheid waren geraakt, was dit gebouw de belangrijkste reden dat Parry zijn divisie hier had ondergebracht. Het huisvestte een voormalige testruimte voor biologische oorlogsvoering die ideaal was voor zijn doeleinden. Hij liep door een reeks kamers vol stoffige apparatuur tot hij bij het hoofdlaboratorium aankwam. Dit was in tweeën gedeeld door een scheidingswand van tien centimeter dik veiligheidsglas met daarachter een luchtdichte isoleerkamer.

‘Je hebt me opgepiept – wat is het laatste nieuws?’ vroeg Parry aan de hospik in een witte jas die gespannen stond te kijken naar wat zich aan de andere kant van het raam bevond. De soldaat deed zijn mond open om antwoord te geven, maar Parry had de intercom onder aan de scheidingswand al aangezet. ‘Hebt u iets voor me, majoor?’ vroeg hij aan de legerarts die aan de andere kant van het dikke glas stond.

De legerarts – of MD, militaire dokter, zoals hij meestal werd genoemd – draaide zich vliegensvlug om. ‘Commandant,’ begroette hij Parry. ‘Fijn dat u zo snel kon komen, want er zijn een paar dingen die u moet zien.’

De MD deed een stap opzij, zodat de Styx zichtbaar werd die met een aantal riemen aan een roestvrijstalen brancard was vastgebonden. Hij was na de aanval op de elektriciteitscentrale aangetroffen tussen de puinhopen en per helikopter naar het kamp vervoerd voor onderzoek. Hij was ontbloot tot aan zijn middel, en zijn uiterlijk – zijn graatmagere lichaam en grimmige gelaatstreken – wekte de indruk dat hij een gewone Ruimer was.

‘Is hij nog niet bij bewustzijn geweest?’ vroeg Parry.

‘Nog steeds onder zeil,’ antwoordde de MD, ‘maar zijn verwondingen zijn geheeld.’

‘Wat?’ zei Parry, die tegen de glazen scheidingswand leunde om het hoofd van de man beter te kunnen bekijken. ‘Dat is ongelooflijk. U hebt gelijk. Geen spoortje van een wond meer te bekennen.’ Toen de man werd binnengebracht, was zijn schedel aan één kant verbrijzeld en door de ernst van die verwonding, in combinatie met de andere verwondingen die hij had opgelopen, had men gedacht dat hij niet lang meer zou leven.

‘Tenzij iedere Styx wonderbaarlijke krachten bezit die ervoor zorgen dat een ernstige verwonding binnen een paar uren in plaats van een paar maanden geneest, hebben we hier te maken met een Armagi,’ merkte de MD op.

‘Dat eerste is niet zo en het tweede blijkbaar wel,’ zei Parry met fonkelende ogen van opwinding. Dit was de doorbraak waarop hij had gewacht – een kans om te onderzoeken waar ze het tegen moesten opnemen. ‘De Styx bezitten wel een verbazingwekkend vermogen tot herstel, maar dat is hier niet

mee te vergelijken. Ik ben het dus met u eens dat hij wel een Armagi moet zijn. Hebt u verder nog iets ongebruikelijks aan hem ontdekt?’

De MD grijnsde. ‘Uit uitwendig onderzoek is gebleken dat hij een hart heeft, longen – alle lichaamsorganen die je zou verwachten en ook op de juiste plekken. De enige afwijkingen die ik heb aangetroffen, bevinden zich in zijn keel, waar een of andere extra klier zit met daarnaast een klein uitsteeksel dat ik niet kan verklaren.’

Parry wist echter meteen wat dat was. ‘Het is een legboor. Eddie heeft ons verteld dat Armagi zich net als Styxvrouwen kunnen voortplanten, dus waarschijnlijk bevruchten ze gastheren op dezelfde manier.’

De MD kneep in de biceps van de Armagi. ‘De dichtheid van zijn spierweefsel gaat alle begrip te boven. De man is nota bene loodzwaar, wat ook de reden is dat er vier soldaten voor nodig waren om hem hierheen te brengen. Dat verbleekt echter allemaal wanneer je het afzet tegen wat ik u nu zal laten zien.’ De MD liep naar een werkbank achter de brancard en tilde het ene uiteinde van een lange roestvrijstalen schaal op, zodat Parry de inhoud kon zien.

‘Lieve God!’ riep Parry uit. Hij wist niet wat hij schokkender vond: het feit dat de MD de arm van de Armagi direct onder de schouder had afgehakt of dat er blijkbaar alweer een compleet nieuwe was aangegroeid.

‘Zeg dat wel. U vroeg om onweerlegbaar bewijs,’ zei de MD grijnzend. ‘Ik ben daarom begonnen met een paar ondiepe inkepingen in zijn huid, die binnen een paar tellen genazen, en ben daarna stap voor stap verdergegaan tot ik een van zijn armen volledig had verwijderd. En voilà, ook die groeide binnen een uur of drie weer volledig aan en er mankeert zo te zien niets aan.’ De MD zweeg even theatraal. ‘Als u dat al

indrukwekkend vindt, dan is er nog iets wat ik zojuist heb ontdekt.'

Op de werkbank naast de geamputeerde arm stond een apparaatje in een lichtbruin geschilderd krat dat de MD nu aanzette. 'Ik weet dat het niet erg wetenschappelijk is, maar ik heb in de opslag dit stokoude ondervragingswerktuig gevonden,' ging hij verder. 'Uiteraard hoort het tegenwoordig hooguit nog thuis in een museum, nu de Conventie van Genève het martelen van oorlogsgevangenen uitsluit, maar ik ben er niet van overtuigd dat deze voorschriften ook van toepassing zijn op deze strijdkrachten.'

De MD pakte een metalen pen op die met een snoer aan het apparaatje vastzat. 'Ik heb de elektrische lading op 200 volt gezet,' zei hij en hij stak hem uit naar de Armagi en raakte zijn onderarm aan.

Toen hij er vlakbij was, sprong er een vonkje over van de pen naar de huid van de Armagi. De MD stopte niet, maar drukte de pen juist stevig tegen de arm van de Armagi. 'Wat opvalt, is het gebrek aan een normale reactie op dit voltage,' zei de MD. Hij had gelijk – zijn spieren verkrampen niet, zoals dat bij een mens wel zou zijn gebeurd, ook wanneer die bewusteloos was.

In plaats daarvan gebeurde er iets heel merkwaardigs. Vanaf de plek waar de pen contact had gemaakt, verspreidde zich een zilverkleurig, kristalachtig waas over de huid, alsof zich ruitvormige schubben op de arm vormden. Opeens werd de arm volledig doorzichtig en transformeerde hij zich in iets totaal anders.

'Wij denken dat hij verandert in een vleugel,' merkte de hospik naast Parry op. Parry knikte – de arm werd helemaal tot aan de schouder platter en deed inderdaad sterk denken aan een vogel.

De MD haalde de pen weg, waarna de arm zijn doorzichtigheid verloor en onmiddellijk zijn oorspronkelijke vorm weer aannam. ‘Ze kunnen dus van gedaante verwisselen en elektrische impulsen hebben daar iets mee te maken. Net zoiets als zenuwimpulsen, denk ik.’

‘De majoor heeft geëxperimenteerd met een hele reeks verschillende voltages,’ zei de hospik, die zijn klembord ophield om Parry de schetsjes te laten zien die hij had gemaakt. ‘We hebben een vleugel gehad, zoals u daarnet zelf heeft gezien, maar ook iets wat op een vin leek.’

‘Zee, lucht en land,’ herinnerde Parry zich. ‘Eddie heeft ons verteld dat ze zich kunnen transformeren in verschillende gedaanten met een verschillende morfologie en zich kunnen aanpassen aan de omgeving waarin ze zich bevinden.’

‘Ja, wat wij hebben gezien, ondersteunt die theorie,’ zei de MD.

Parry fronste zijn voorhoofd en dacht razendsnel na. ‘Dus...’ begon hij, ‘... dit is hun achilleshiel? Kunnen we hen verslaan met elektriciteit?’

‘Een goed idee. Als ik het voltage nu eens verhoog om te zien wat dat tot gevolg heeft?’ antwoordde de MD. ‘Ik zal het opschroeven tot 500 volt.’ Hij ging naar het apparaatje op de werkbank toe, draaide een van de schakelaars zo ver mogelijk om en stak de pen weer uit naar de hand van de Armagi. Toen de pen dicht bij de huid was, schoot er met een boog een enorm felle vonk uit en de lampen in de ruimte knipperden.

‘Daar gaan we,’ zei de hospik toen de arm opnieuw doorzichtig begon te worden. Deze keer smolten de vingers echter samen en wat eerst een hand was geweest, werd nu langer en dikker, en aan het uiteinde verschenen drie akelig uitziende klauwen.

‘Ik heb geen flauw idee wat dat is,’ zei de hospik, terwijl hij deze nieuwe gestalte haastig probeerde te schetsen.

Maar Parry’s aandacht werd door iets getrokken. ‘Majoor, achter u! De arm!’

De afgehakte arm was eveneens veranderd en had precies dezelfde vorm aangenomen, compleet met de drie dodelijk uitziende klauwen aan het uiteinde. Hij was te lang geworden voor de roestvrijstalen schaal en was eruit gevallen, zodat de arm nu als een dode vis op de werkbank lag.

‘Sluit de stroom af! Nu meteen!’ brulde Parry toen de afgehakte arm naast de schaal begon te schokken.

De MD liet in zijn haast de pen vallen. Hij bukte zich om hem op te rapen en stond net weer rechtop toen de Armagi volledig van gedaante veranderde.

In een oogwenk staken er drie paar ledematen uit zijn borst, net een enorm, doorzichtig spinachtig wezen. De ledematen maaiden wild om zich heen en scheurden de leren banden die hem aan de brancard gebonden hielden doormidden alsof ze van papier waren.

De MD, die het wezen met sprakeloze verbijstering gadesloeg, had geen schijn van kans.

Zijn hoofd werd met een korte slag van de voorpoot van de Armagi weggemaaid. De drie klauwen waren net zo dodelijk als ze eruitzagen.

Daarna sprong hij van de brancard en beukte met een klap die door de hele ruimte galmde tegen het scheidingsraam. De klauwen boorden zich in het beveiligingsglas en drongen daar zo diep in door dat hij eraan bleef hangen. Hij sloeg nogmaals tegen het glas, alsof hij wist dat het niet lang zou duren voordat hij erdoorheen brak.

‘De hens erin!’ brulde Parry zo hard hij kon.

‘De hens erin?’ stamelde de hospik verstijfd van angst voor

de gigantische spinnenkop met de facetogen die hem door het raam recht aanstaarden.

Parry wachtte niet op de man, maar klapte in plaats daarvan het deksel boven een paneel onder de intercom open en draaide de sleutel die daarin zat om. Toen ramde hij zijn hand op de grote knop naast de sleutel.

De isoleerkamer stroomde meteen vol met een dichte wolk van vuur. Het was een veiligheidsmaatregel die was geïnstalleerd om de ruimte te steriliseren wanneer er een ongeluk gebeurde met een biologisch monster.

Parry en de hospik zagen dat de Armagi zwart werd en achterover in de vlammen tuimelde.

‘Jezus, o jezus,’ jammerde de hospik zacht.

‘De afgehakte arm werd beïnvloed, stond in contact met de Armagi... ook al werd de stroomschok toegepast op het lichaam van de Armagi,’ zei Parry.

De hospik kon amper verwerken wat hij zojuist had gezien, laat staan dat hij kon volgen wat Parry hem duidelijk probeerde te maken. ‘De majoor...’ zei hij ademloos.

Parry greep hem vast bij zijn schouders. ‘Verman je, kerel. Als er een vergelijkbare vorm van communicatie bestaat tussen de Armagi onderling, kan dit exemplaar hier onze locatie hebben verraden. Straks zijn er nog meer hiernaartoe onderweg!’ Hij griste de portofoon van zijn riem. ‘Evacueren!’ schreeuwde hij erin.